

Saaftremt Loven bortfaldt den 31. Marts 1948, vilde dette være ensbetydende med, at alle de Dækningsgrave, der er etableret paa privat Grund, maatte sløjfes, og man fandt det derfor i Indenrigsministeriet paakrævet, at Loven forlængedes.

Samtidig forlængedes — ligeledes indtil 31. Marts 1949 — Gyldigheden af §§ 1, 2 og 3, Stk. 1, i *Lov Nr. 125 af 30. Marts 1940*, der var begrænset til Udgangen af Finans-aaret 1947—48. Ved Lovens §§ 1 og 2 er der meddelt Indenrigsministeren Bemyndigelse til at tilvejebringe og gennemføre *Luftværnsplaner* og til forskudsvis af Statskassen at afholde Udgifterne ved Planernes Tilvejebringelse og Gennemførelse. Lovens § 3, Stk. 1, indeholder Hjemmel for Gyldigheden af en Række gældende Bekendtgørelser, saaledes navnlig Bekendtgørelse Nr. 26 af 12. Februar 1944 angaaende *Gennembrydning af Brandmure* m. v., Bekendtgørelse Nr. 287 af 30. Juni 1942 om frivillige *Luftværns-kolonner* uden for Luftbeskyttelsesomraaderne, Bekendtgørelse Nr. 259 af 4. August 1944 om Gennemførelse af *Luftværnsforanstaltninger i Virksomheder* og Bekendtgørelse Nr. 541 af 15. December 1941 om Kommunernes Pligt til at stille Luftbeskyttelsesmateriel og -personel til Raadighed uden for Hjemstedskommunen i Tilfælde af Luftangreb.

Ogsaa Loven af 1940 fandt Indenrigsministeren det uheldigt at lade udløbe nu, da en Nyordning af Luftværns-systemet er under Forberedelse.

Ved Lovforslagets Fremsættelse udtalte *Indenrigsministeren*, at Loven af 1939 ikke længere benyttes til Foretagelse af nye Rekvitioner og under de nuværende Forhold heller ikke agtedes benyttet hertil.

Ved Lovforslagets 1. Behandling i Folketinget, hvorunder det anbefalede fra alle Sider, beklagede de forskellige Ord-førere, at Indenrigsministeriets Luftværnskommission ikke, som det var stillet i Udsigt af den daværende Indenrigsminister Kjær ved den sidste Forlængelse af denne Lovgivning, havde naaet at afgive Betænkning, saa at Forslag til en Nyordning kunde fremsættes allerede i Rigsdagssamlingen 1947—48. Indenrigsministeren lovede imidlertid at gøre, hvad han kunde, for at Arbejdet kunde blive afsluttet snarest muligt og Resultatet forelagt Rigsdagen. Ved 1. Behandling i Landstinget